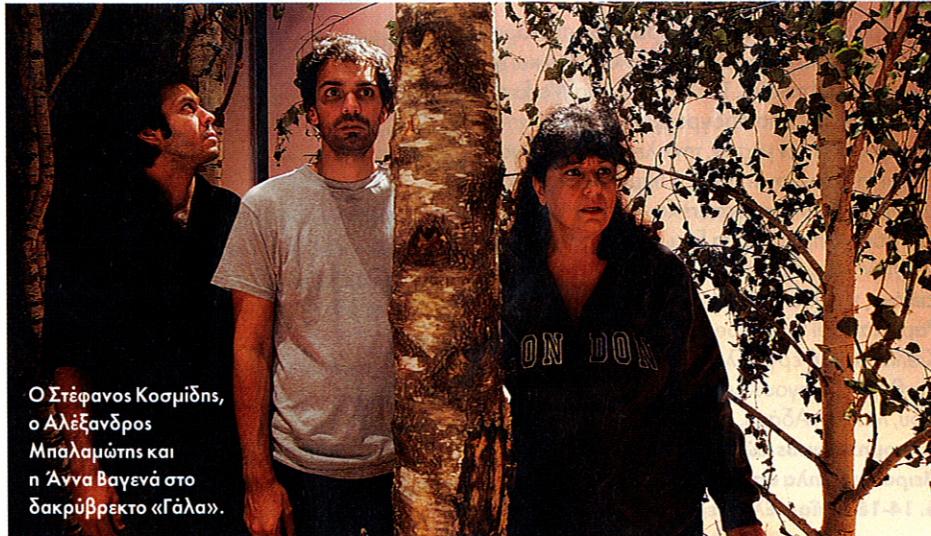

Η ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

■ «ΓΑΛΑ» ΠΟΤΙΣΜΕΝΟ ΜΕ ΔΑΚΡΥΑ

Ο Στέφανος Κοσμίδης,
ο Άλεξανδρος
Μπαλαμώτης και
η Άννα Βαγενά στο
δακρύβρεκτο «Γάλα».

Από την παράσταση η οποία διεξήχθη στην Αθήνα στις 20 Ιουνίου 2010. Φωτογραφία: ΒΛΑΒ

Το έργο. Μια οικογένεια Ελληνογεωργιανών που έχει παλιννοστήσει εδώ και κάποια χρόνια από το Τμπλίσι –την Τιφλίδα– στην Ελλάδα: η μάνα, η Ρίνα, η «ξένη», η παραδουλεύτρα –ο Έλληνας πατέρας έχει πεθάνει– και οι δύο γιοι της. Ο μεγάλος, ο Αντώνης, ψυχρός ορθολογιστής, έχει προσαρμοστεί, δουλεύει σε βενζινάδικο και πρόκειται σύντομα να παντρευτεί με την κόρη του βενζινά και να αποκατασταθεί κοινωνικά –να «ενταχθεί» στους «γκριέκι», πράγμα που είναι ο κύριος στόχος του, γι' αυτό και σικαίνεται όπως ο διάβολος το λιβάνι οτιδήποτε τον συνδέει με το παρελθόν, από τη μπτρική του γλώσσα μέχρι τα πατροπαράδοτα φαγητά, απωθώντας τις μνήμες του. Ο μικρός, ο Λευτέρης, είναι ο «απροσάρμοιστος». Απεγνωσμένα δεμένος, αντίθετα από τον αδερφό του, με το παρελθόν, πάσχει από σχιζοφρένεια που μοιάζει να προϊλθει από το δικασμό της ζωής του. Αρνείται τα χάπια της θεραπείας του, μποϊκοτάρει τη βοήθεια της ψυχολόγου/κοινωνικής λειτουργού, βαλτώνει στο σχολείο που τον στέλνουν, μπλέκει μ' ένα ρεμάλι που τον σέρνει στην εκπόρνευση... Όταν η μάνα φύγει από τη ζωή, ο Αντώνης θα στείλει τον αδερφό του εκεί που πρέπει να πάει για να αποκατασταθεί το «κοινωνικό στάτους» τους: στο ψυχιατρείο. Ο Βασίλης Κατσικούρης στο έργο του «Το γάλα» (2005) θαρραλέα ρίχνει γροθιά στο μαχαίρι: στο καυτό θέμα του «ξένου» που ζει ανάμεσά μας. Αντιμετωπίζοντας το πρόβλημα έξυπνα και ουσιαστικά: μέσα από τη ματιά του ξένου που απεγνωσμένα προσπαθεί να ενταχθεί σε μια κοινωνία στην οποία είναι ανεπιθύμητος. Και θέτοντας το «εύκολο» θέμα του ρατσισμού σε δεύτερο πλάνο. Χωρίς να παραλείψει όμως να το τοποθετήσει ως μόνιμο, αυτονότο πτύχος τρωμά που στρέφει τον ξένο είτε προς την αλλοτρίωση είτε προς την περιθωριοποίηση και το έγκλημα. Το έργο, με ρεαλιστική βάση και ποιητικά πετάγματα, έχει δύναμη, συγκίνηση, θεατρικότητα, ικανοποιητικά σχεδιασμένους χαρακτήρες, σωστό διάλογο και κορυφώσεις. Άλλα και ελαττώματα. Το θέμα με το μπτρικό γάλα το οποίο ο Λευτέρης στεριθήκε όταν γεννήθηκε, γεγονός, υποτίθεται, καθοριστικό για την εξέλιξή του, που χρονισμούμενης ως σύμβολο, είναι λίγο άτεχνα «κολλημένο» και το θέμα της σχιζοφρένειας που κυριαρχεί δημιουργεί τον

INFO

■ «Το γάλα»

Θα επαναληφθεί στο Θέατρο «Βασιλάκου» (Προφήτου Δανιήλ 3 & Πλαταιών,
τηλ.: 210-3467735) από 7 Οκτωβρίου.

κίνδυνο το έργο να μπατάρει προς το μελόδραμα αν δεν μεριμνήσει ο σκηνοθέτης.

Η παράσταση. Η Άννα Βαγενά που ανέλαβε τη σκηνοθεσία δεν μεριμνήσε. Η παράστασή της, επιφανειακή, χωρίς καμία προσοσκόη στη λεπτομέρεια, δακρύβρεκτη, με προβληματικούς ρυθμούς, αντιμετωπίσει το έργο σαν ένα μελόδραμα του ελληνικού κινηματογράφου του '60 «μικραίνοντάς» το. Η σκηνογραφία του Γιάννη Βάμβουρα, πιθανότερης οποίας ανήκει στην Άννα Βαγενά, όπως σημειώνεται –οι φρέσκες σημύδες γύρω από το γυαλιστερό δάπεδο της σκηνής–, μου φάνκει άτεχνη και δεν τη σώζουν οι φωτισμοί του Άλεκου Αναστασίου.

Οι ερμηνείες. Ακαθοδίγητοι οι ηθοποιοί της παράστασης. Οι δύο νεότεροι και άπειροι, αν και με ικανότητες, πελαγοδρομούν. Βρίκα άχρωμη την Ανθί Κοκκίνου και αφημένο στην ευκολία του προφανούς στον αβανταδόρικο ρόλο του Λευτέρη τον Άλεξανδρο Μπαλαμώτη. Πιο έπιειρος, ο επίσης ικανός Στέφανος Κοσμίδης διασώζεται αντιμετωπίζοντας κάπως «αποστασιοποιημένα» το ρόλο του. Η Άννα Βαγενά εγκαταλείπεται στη συγκίνηση που την πλημμυρίζει. Χωρίς να έχει μελετήσει ούτε την προφορά των ελληνικών που θα πρέπει να έχει η Ρίνα –πεκφορά της παραπέμπει στην επιθεώρηση–, με δάκρυα, λυγμούς, αναφίλητα και κραυγές υπερασπίζεται ένθερμα μια πρωτογενή υποκριτική παλαιών εποχών.

Σούμα. Βρίσκομαι σε μετωπική σύγκρουση με το «δημόσιο αίσθημα» που τιμά με ουρές την παράσταση, αλλά επιμένω πως τα δάκρυα πρέπει να γεννιούνται στην πλατεία και όχι να πλημμυρίζουν τη σκηνή ώστε να εκμαιεύονται από το κοινό.

ΥΠΟΒΟΛΕΑΣ ► «Ένας ενδιαφέρων, τολμηρός, σύντομος μονόλογος της Κ. Φ. Ντάγκινη –Η σιωπή στο στόμα–, μία ακόμη πιο ενδιαφέρουσα σκηνοθεσία του Δημήτρη Φοινίτση, ένας χώρος που την όψη του με γούστο έχει επιμεληθεί η Παναγιώτα Κοκκορού και που έχει φωτίσει η Χριστίνα Θανάσουλα και, κυρίως, μια μεστή, ώριμη, εξαιρετική ερμηνεία από την Ελισάβετ Σταυρίδου. Στο «Χώρο Τέχνης Ασωμάτων», ► «Τα πικρά δάκρυα της Πέτρα φον Καντ». Επανεκτίμησα το έργο του Φασμπίντερ που είδα από το θίασο «Η Άλλη Πλευρά» στο «Alteria Pars» και μου φάνκει ακόμα πιο «λιποβαρές»... Άλλα και παράσταση του Άρη Μιχόπουλου, με μια καλή ιδέα για αφετηρία αλλά μεγάλες αδυναμίες στη διανομή, καθόλου δεν το βοήθησε.